

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2016 • ELSŐ NEGYEDÉV • DÉL-AMERIKAI DIVÍZIÓ

www.subotnaskola.org

TARTALOM

BRAZÍLIA

5	Angyalok az Amazonason / január 2	T
8	Az álom megvalósul / január 9	T
11	A kapitány megváltozik / január 16	
14	A misszionárius lemezjátszója / január 23	
16	Békét lelni, 1. rész / január 30	T
19	Békét lelni, 2. rész / február 6	T

PARAGUAY

21	Pedrito imádkozik, Pablo prédikál / február 13	T
24	Az imádkozó rendőr / február 20	
27	Rendőrből igehirdető / február 27	

URUGUAY

30	A vak ember, aki lát / március 5	T
32	Megtalálni Istent / március 12	
35	Ajándékkönyv a cipőboltban / március 19	
38	A tizenharmadik szombati műsor / március 26	

T = A tinédzserek számára is érdekes történetek

I. negyedév

A címlapon: Leo és Jessie Halliwell az Adventista Misszió pionírjaiként az Amazonas mentén élő embereken igyekeztek segíteni. A Luceiro hajójukkal több ezer emberhez vitték el a reménységet és a támogatást az egészségügyi-missziós tevékenységükkel.

Kedves szombatiskolai vezető!

Üdvözlünk benneteket az új évben, az új negyedévben és egy új divízióban, amelyre a figyelmünket és imáinkat fogjuk összpontosítani.

A DÉL-AMERIKAI DIVÍZIÓ (DAD)

A Keresztény Adventista Egyház egyik leggyorsabban növekvő divíziója a következő országokat foglalja magába: Argentína, Bolívia, Brazília, Chile, Ecuador, Falkland-szigetek, Paraguay, Uruguay, Peru és az átellenében levő szigetek. Több mint 330 millió ember él ezekben az országokban, s közülük majdnem 2,3 millió a hetednapos adventista. Ebben a negyedévben érdekes és izgalmas történeteket hallunk majd az Amazonas végeláthatatlan őserdeiből, egy paraguayi kis prédikátorfiúról, egy uruguayi vak emberről, aki mégis „lát”.

BRAZÍLIA

Mint minden más nagy országban, így Brazíliában is nagy különbségek tapasztalhatók. Az Atlanti-óceán partvidékén sok, többmilliós nagyváros található. Sao Paulo például a világ harmadik, legnagyobb városa. Brazília nagy része azonban a nagyvárosokhoz viszonyítva kevésbé fejlett. Ez különösen az Amazonas partvidékén, az északkeleti országrészben figyelhető meg. Törzsek és sok más emberi közösségek évszázadok óta a folyó menti őserdőkben élnek.

A múlt század 30-as éveiben, Leo és Jassie Halliwell misszionáriusokként dolgoztak az emberek között ezeken a területeken, és a saját készítésű hajójukkal, a Luceiróval járták a vidéket. A Luceiró hajók ma is ezeken a tájakon hajóznak, és reménységet, gyógyulást visznek az ott élő embereknek. Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományainkkal egy „úszó gyülekezet” létrehozását fogjuk támogatni, amely faluról falura követné a Luceirót, és oktatná az embereket Jézusról, valamint hozzájárulna az adventista gyülekezetek megalapításához azokon a helyeken.

PARAGUAY ÉS URUGUAY

Sok éven át bajlódott az adventista egyház Paraguayban és Uruguayban. Szerencsére az egyházunk ma már mindkét országban növekvőben van, sok dél-amerikai és világszerte levő divízióknak köszönhetően. Paraguayban jelenleg 12.807 adventista hívő él, míg a lakosság száma 6,9 millió. A tizenharmadik szombati adományainkkal gyülekezetek alapítását támogatjuk. Uruguayban, amelyet Dél-Amerika legvilágiasabb országának tartanak, mindössze 8.016 adventista hívő van, a 3,4 millió lakós között. A tizenharmadik szombati adományainkkal egy hatásközpont és egy új gyülekezet felépítését támogatjuk ebben az országban. Köszönjük az Adventista Misszió iránti elkötelezettségeket és a támogatást, amelyet a világszerte élő testvéreinknek nyújtatok.

Szeretnénk emlékeztetni benneteket, hogy sok, kiváló missziós történet ingyenesen is elérhető a mi missziós 360 DVD-nken. A ti gyülekezetetek is kap minden negyedévben egy-egy ingyenes példányt. De a videós történeteket és az egész Távoli híreket letölthetitek a Interneten, méghozzá a következő weboldalon: www.adventistmission.org/resources.

Kérünk benneteket, emlékeztessétek a hívőket, hogy a 13. szombati, és más adventista missziós adományait ebben a negyedévben is átadhatják a biztonságos weboldalon: www.adventistmission.org/give.

Köszönjük, hogy támogatjátok a Missziót – az adventizmus ütőerét.

Áldjon meg az Úr bőségesen benneteket!

Gina Valen, a Távol hírek szerkesztője.

TÁMOGATÁSI LEHETŐSÉGEK

Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adakozásokatok segít:

- létrehozni egy „úszó gyülekezetet” az Amazonas, és a Solimos folyón;
- felépíteni egy kápolnát Brazíliában, a Transz-amazóniai Agráripari Akadémián;
- a gyülekezet megalapításában, a paraguayi Asunciónban;
- építeni egy hatásközpontot a paraguayi Asunciónban;
- építeni egy hatásközpontot a La Teában (Montevideo, Uruguay);
- megalapítani egy új gyülekezetet Goesban (Montevideo, Uruguay);

1. szombat, 2016. január 2.

ANGYALOK AZ AMAZONASON

Brazília

Halliwell házaspár

Angyalok az Amazonason

Az Amazonas Dél-Amerika leghosszabb folyója. A perui Andok hegységből ered, a Csendes-óceántól 140 km-re, és majdnem 6400 kilométert tesz meg az Atlanti-óceánig.

A Luzeiro misszióshajók

Manaus nagyváros az Amazonas partján fekszik. A városon kívül, egy csendes folyóágon, kikötve áll egy fehér hajó, a Luzeiro, amely portugál nyelven annyit jelent: „a világhossz hordozója”. Ez a hajó, és még más hasonlók, valaha az Amazonas folyót járták, és egészségügyi ellátást meg a Jézusról szóló örömmüzenetet vitték az folyó mentén lakó emberekhez.

Ezen a hajón szolgált sok orvos, egészségügyi nővér, fogorvos és más evangéliumi munkás, akik missziós munkát végeztek az esőerdők

lakói között. Ezek a kis hajók tanítókat és prédikátorokat vittek az új munkahelyükre, az Amazonas folyó partvidékén található falvakba. A legtöbb ilyen missziós hajót Leo Halliwell építette.

A emberek még mindig mesélnek azokról a csodálatos dolgokról, amelyek akkoriban történtek, amikor ezek a hajók elő ízben vittek reménységet és gyógyulást az embereknek. Az egyik ilyen történetnek az „Angyalok az Amazonason” címet adták.

A három hajóstoppos

Halliwell prédikátor, a Luzeiróval, lefelé igyekezett az Amazonason. Az őserdő fáinak lombozata baldachint formáltak a folyó felett. Jack, Halliwell prédikátor 15 éves fia, a partot kémlelte, hátha meglát egy jaguárt, „amit az őserdők leopárdjának” neveznek. Közben egy hangoskodó, piros, kék, zöld és sárga színekben tündöklő makaó papagáj repült el a fejük felett. A távolban gyapjas majmok ordítoztak. A hajó lelassult, és Jack három, jólöltözött férfit látott integetni egy kenuból.

„Szervusztok!”, kiáltott ez egyikük. „Elhúznátok a kenunkat egy darabon?”

Halliwell is tudta, hogy veszélyes lehet megállni ilyen „hajóstopposoknak”. Valami azonban arra ösztönözte, hogy segítsen rajtuk. „Jack, dobd át nekik a kötelet”, szólott oda a fiának. Jack átdobta a kötelet, az emberek meg odakötötték a kenut a hajóhoz.

Víz alatti sziklák elkerülése

Két férfi felkapaszkodott a hajóra, és Halliwell mellé állt, miközben ő elindította a hajót. Egyszerre csak az egyik férfi elkapta a kormánykereket, és elfordította a hajót. A hirtelen manőverre megingott alattuk a talaj, a hajó pedig váratlanul elvetődött a töltéstől és visszarepült a folyó közepére. E váratlan fordulatra Jack majdnem kiesett a hajóból!

Halliwell a vizet kémlelte, amelyen éppen áthaladtak. Öt-hat méterrel arrébb, több száz víz alatti sziklát látott. Ha erre ráfutottak volna, nem csak a hajó ment volna tönkre, hanem lehet, hogy még az életüket is elvesztették volna a Luzeiro utasai!

„Uh!”, szakadt fel Halliwell prédikátorból! „Köszönöm! Megmentetted a hajónkat és valószínűleg az életünket is!”

Az ember mosolygott, de semmit sem szólt, csak csendben vezette a hajót a sziklás folyómederben. Utána a stoppos visszaadta a kor-

mánykereket a misszionáriusnak. „Uram, köszönjük, hogy önökkel utazhattunk”, mondta. „Ha meg tudna állni, mi most kiszállnánk.”

Különös! Gondolkodott Halliwell prédikátor. Nem látom jelét valamilyen településnek. Mégis megállt. A hajóstopposok visszaültek a kenuba, és elindultak a folyón lefelé.

„Nézd, hogy merre mennek”, szölt Leo a fiának, Jacknek.

„Apa, eltűntek!”, kiáltott fel a fia.

Leo megfordult. A folyón senkit se látott. Nem volt folyókanyar, se szikla, ami eltakarhatta volna őket. A három férfi a kenuval együtt eltűnt.

Bizonyára angyalok voltak! Gondolkodott Halliwell prédikátor miközben továbbvitte a Luzeirot. Köszönöm, Uram, hogy elküldted az angyalaidat, hogy vigyázzanak ránk a mai napon! Csodálatos Isten vagy!

A Halliwell család éveken át szolgált az Amazonas partvidékén élő embereknek, gondoskodva az egészségükről, és hirdetve nekik a Jézusról szóló örömmünetet. Missziós adományainkkal támogattuk őket, és támogatjuk továbbra is az Amazonas vidékének elszigetelt falvaiban és nagyvárosaiban dolgozó hittestvéreinket.

Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományaink hozzájárulnak két „Úszó gyülekezet” létrehozásához, amelyek a Luzeiro nyomán eljutnak sok Amazonas menti, különben hozzáférhetetlen helyre. A hajó és az úszó gyülekezetek eljutnak a falvakhoz, és egy ideig ott időzve evangéliumi tevékenységeket folytatnak. Ezt követően gyülekezetet alapítanak, majd tovább mennek, a következő faluba. Köszönjük, hogy most is bőkezűen fogtok adakozni.

Missziós adatok

- Lee Halliwell hozta létre az egészségügyi misszióshajót az indiánok részére, akik az Amazonas folyó mentén élnek, és az első hajóval, a Luceróval 1931-ben indult el. Azóta már 25 ilyen Luziero szolgált és szolgál, meg sok más kisebb-nagyobb hajó, amellyel egészségügyi támogatást visznek az Amazonas vidékén élő indiánoknak.
- A Luzeiro misszionáriusai, az Amazonason hajózva, örökre szóló hatást gyakoroltak az ott élő emberekre. Gyülekezetek, klinikák, iskolák alapításában is a segítségükre voltak.

- Néhány évvel ezelőtt, a tizenharmadik szombati adományaitok egy részével hozzájárultatok az észak-brazíliai egyetemünk diákokthonának és tantermeinek felépítéséhez. Ma már sok diák bent lakhat az iskolában, és nem kell naphosszat utaznia otthontól az iskoláig, és vissza.

2. szombat, 2016. január 9.

AZ ÁLOM MEGVALÓSUL

Samanta

Samanta kislánykora óta szívesen hallgatta a Luzeiro missziós hajójával kapcsolatos, élménydús történeteket. Megbabonázva álmodozott arról, milyen lenne, ha ő is misszionáriusként dolgozhatna az Amazonas mentén, ahogy Leo és Jessie Halliwell. Nem is sejtette, hogy az álma egy nap majd megvalósul.

A középiskolai tanulmányainak befejeztével Samanta a dél-brazíliai Nyugat-Paraná állami egyetemen felkészült arra, hogy egészségügyi nővér legyen. A kiképzés után sok munkalehetőség közül választhatott, de ő csak a missziómunkára gondolt, ezért nagyon boldog volt, amikor meghívták, hogy önkéntes egészségügyi-misszionáriusként vegyen részt az amazonasi régióban végzendő munkában. Így imádkozott: „Jézusom, ha azt akarod, hogy elmenjek, nyisd meg számomra az összes ajtót”.

S az ajtók csakhamar megnyíltak. „Kaptam pénzt, hogy megvehessem a jegyet. Az emberek meg elláttak mindennel, amire szükségem lehet. Tudtam, hogy Jézusnak terve van velem”, mesélte Samanta.

Az Amazonas-régió szívében

Samanta csakhamar az Amazonas-régió szívében találta magát, s ott a „Salva Vidas” adventista missziós szervezetnél, amely kiképezi a voluntőröket, meg támogatja és oktatja őket az őserdőben végzett munkájuk idején. Három hónap múlva a projektum irányítója így szólt Samantához: „Az egyik kis faluban van munkalehetőség a számodra, egészségügyi nővérként dolgozhatsz a Luceirón.

Samanta alig tudta elhinni, amit hallott. „Nagyon boldog voltam”, emlékszik vissza. „Alkalmam nyílik használni az egészségügyi ismereteimet. Azoknak az egyszerű embereknek a gondjaik is egyszerűek, s én segíthetek rajtuk. Mindig is ezt szerettem volna csinálni – tanítani az egészségügyi ismeretekkel nem rendelkező embereket.”

Egészségügyi nővér a Luceirón

Egészségügyi nővérként, a Luceirón, Samanta most az ADRA-val dolgozik, és egy kis falu egészségházát vezeti. Minden vasárnap lemegy a Luzeiro XXVI hajóhoz, így biztosítva az Amazonas mentén élő, több ezer ember számára egyedül elérhető, egyetlen orvosi ellátást. Függetlenül attól, hogy a Luceirón, vagy a vidéki klinikán dolgozik, Samanta gyakran vészhelyzetben találja magát, amikor tudja, hogy egyedül csak Isten segíthet.

Egyik este egy ember jött hozzám, véres kötéssel a kezén.

„Mi történt”, kérdezte Samanta.

„A daráló használása közben a penge elkapta a karomat”, válaszolta.

Samanta és az asszisztense, Glória, gondosan megtisztították az ember kezét, bekenték antibiotikumos kenőccsel, majd szorosan betekerték, tiszta kötszerrel. Miközben imádkoztak vele, tudták, hogy annál, amit ők tudnak biztosítani, egy magasabb szintű ellátásra lenne szükség. Ezért Isten segítségét kérték.

Megmarta a mérgekígyó

Néhány perccel később, egy anya, apa és a tíz éves fia megjelentek a klinika előtt. A kisfiút megmarta a Surukuku mérges kígyó, az Amazonas vidékének egyik legerősebb mérgű kígyója.

„És mennyi idő telt el a marás időpontjától”, kérdezte Samanta.

„Úgy öt óra”, válaszolták neki.

Samantának a lélegzete is elállt. Minden orvosi tankönyv szerint a fiúnak eddigre már halottnak kellett volna lennie. Gyorssegélyben részesítette és mindent megtett, hogy megállítsa a méreg terjedését.

Samanta tudta, ez kész csoda, hogy a fiú még mindig életben van, és hogy csak Isten segítségével fogja túlélni. Azt is tudta, hogy az embert és a gyermeket is kórházba kell szállítani – ami közönséges hajóval nyolc órás utat jelent, az ADRA „Jessie Halliweell” nevű motorcsónakjával viszont két órás út.

A motorcsónak lett volna tehát a legjobb megoldás, ehhez azonban sok üzemanyag szükséges, úgy hogy elhasználnák a klinika havi üzemanyag-tartalékát. Ugyanis, mindig volt tartalék üzemanyaguk, amit a klinikák és falvak fejlődését szolgáló vendégcsoportok üzemanyagából sikerült félretenniük.

Tudva azt, hogy két emberélet forog kockán, Herbert Calbermatter, a braziliai ADRA Amazonas-régiójának az igazgatója, közölte a csapattal a helyzetet. Azonnal utasították őt, hogy használja fel az üzemanyagot, és hogy hisznek Isten védelmében és vezetésében.

Értékes rakomány

Hideg esős idő volt, amikor Samanta, a két beteg és a fiú édesanyja beült a „Jessie Halliweell” nevű motorcsónakba, hogy két órás, gyors út után eljussanak a legközelebbi kórházba. Az eső és a csónak által felcsapott víz elkeveredett, miközben a motorcsónak az értékes „rakománnyal” a célja felé igyekezett.

A kis csoport végül megérkezett Manakapuruba, a legközelebbi városba. A gyermeket befogadták a helyi kórházba, az embert megelszállították Manausba.

Samanta aztán már nem találkozott az emberrel, de egy hét múlva a kisfiút meglátogathatta. „Amikor megláttam a kisfiút, mindjárt felszakadt belőlem. „Jézus csodálatos!” Sajátkezűleg irányította az eseményeket és megmentett két életet.

Falusi élet

Falun élni nem könnyű – az ivóvíz korlátozott, a villanyáram is (naponta 3 órát használhatják), se telefon, se Internet, és alig van kapcsolatuk a külvilággal. Samanta azonban nem bánja. „Érzem, hogy amióta itt vagyok, az életem megváltozott. Már értem, hogy mi a legfontosabb az életben. Már sokkal jobban megértem Jézust és hiszem, hogy Ő vezetett engem ide.

Tények – röviden

- Brazília Dél-Amerika legnagyobb országa, és az egyetlen állam, ahol a portugál a hivatalos nyelv.
- Az Amazonas Brazílián is átfolyik; az Amazonas a világ második leghosszabb folyója (a Nílus után).
- A világ összes esőerdőjének a 60%-a Brazíliában található.

A KAPITÁNY MEGVÁLTOZIK

Brazília

Eraldo

Eraldo jól ismerte az Amazonas felső folyását, mert néhány évig a Római katolikus egyház megbízható hajóskapitányaként dolgozott. Nagy nyugalommal hajózott az ismert folyón, plébánosokat szállítva, akik elmentek néha meglátogatni a parókiákat, de gyakran egyedül ment, kisebb-nagyobb vallási küldetések elvégzésére.

S habár nem volt pap, a helyi lakosság „szent embernek“ tartotta, és olyan tekintélye volt, mint egy papnak.

A helyi lakosság egyszer beszámolt Eraldonak, hogy egy másik hajó is missziós küldetést végez az Amazonason, valamilyen különös vallást hirdetve hívja az embereket, hogy csatlakozzanak. Ezt a hajót Luzeironak hívják. A hajón utazó emberek faluról falura járnak, egészségügyi támogatást kínálva az embereknek, majd meghívják őket a vallási összejöveteleikre.

„Csak okosan“, mondta Eraldo a beszélgetőtársainak, „fogadjátok el az orvosságaikat, de ne hallgassátok meg vallási előadásait és ne járjatok az igehirdetéseikre. Ha pedig le akarnak telepedni a falutokba, akkor gyűjtsátok fel a házaikat, de akár meg is kövezhetitek őket. Nem számít.“

E beszélgetés követően, Eraldo egyszer megpillantotta az Amazonason hajózó Luzeirót. Gondolta megijeszti a személyzetet, hogy megértsék: nem szívesen látják őket errefelé. Megfordulva és hátratekintve Eraldo meglepődött, amikor meglátta a Luzeiro kapitányát, ahogy mosolyog és integet neki.

Ez mind téves

Bizonyos idő elteltével Eraldót azt a hírt kapta, hogy az édesanyja adventista keresztény lett. Hónapokig nem akart vele beszélni. Végül úgy döntött, hogy mégis szembenéz vele.

„Nem lett volna szabad elfogadnod az emberek tanítását“, kezdte Eraldo. „Ők nem esznek disznóhúst és szombatot ünnepelnek – ez mind téves! Olyanok, mint a farizeusok!“

Egy alkalommal Eraldo meglátogatott egy családot, akik szintén elfogadták az adventizmust. Be akarta csapni őket, hogy marhahúst hozott nekik (habár valójában disznóhúst vitt magával). Az emberek, udvariasságból, de tudatlanul, megették a húst. Csak később jöttek rá, hogy az disznóhús volt.

Eraldo így szólt a családhoz: „Most elmondom a lelkipásztortoknak, hogy disznóhúst ettetek. Akkor a többi adventista megkövezt benneteket, ahogy a farizeusok megkövezték más törvényszegő embereket!

Eraldo kitartott a fenyegetése mellett és valóban el akarta mondani a lelkipásztoroknak, hogy mit tett ez a család, ám csalódnia kellett, mert semmi sem történt a családdal, amely tévedésből megette a disznóhúst.

„Tudom, hogy igazuk van”

Mégis, abban a reményben, hogy legalább az anyját visszatérítheti, Eraldo meggyőzte a papot, hogy látogassa meg az édesanyját. Eraldo kiment a konyhába és onnan hallgatta a beszélgetésüket. Hallotta a pap kérdéseit, és az édesanyja válaszait a Bibliából. Végül a pap így szólt Eraldo édesanyjához: „Tudom, hogy igaza van“.

Megdöbbenés és undorral tűnődött Eraldo: Ha igaz, amit az anyám hisz, akkor miért vagyok én még ebben az egyházban?

A következő nap az adventista lelkipásztor meglátogatta Eraldót, és egy hónapra rá Eraldo elfogadta a Keresztény Adventista Egyház tanításait.

A keresztsége napján, a pap, akinek dolgozott, az adventista imaház előtt várt rá. „Most itt lesz a helyed“, mondta a pap Eraldónak. „Neked is itt a helyed“, válaszolta neki Eraldo.

Ismét az Amazonason

Egy ideig Eraldo az adventista imaházat takarított, de nemsokára visszatérhetett az Amazonasra; ez alkalommal a Luzeiro kapitányaként.

„El sem tudtam hinni“, emlékszik vissza Eraldo. „Ismét itt vagyok, ismét ugyanazt a munkát végzem, ugyanazokat a falvakat látogatom, ez alkalommal azonban Krisztus szeretetének az üzenetével.“

Amikor a helyi lakosság meglátta, hogy Eraldo a Luzeiro kapitányaként érkezik, mindnyájan nagyon meglepődtek. „Mi történt“,

faggatták Eraldót. „Jézus beköltözött az életembe“, hangzott a válasza. Eraldo egyszer két hónapot töltött az egyik faluban. Végül a falu vezetősége mind elfogadta az adventi üzenetet.

„Örülök, hogy új személyt láttak bennem. Észrevették, hogy megváltoztam, ahogy Pál apostol is, aki azelőtt nem éppen pozitív személyiség volt“, vallja Eraldo. „A Bibliát olvasva rájöttem, hogy Isten meg tudta őt változtatni, és reméltem, hogy engemet is megváltoztat.“

Eraldo továbbra is a Luzeiro kapitánya, de a többi vízi, közlekedési eszközöket is ő irányítja, mindazokat, amelyekkel a brazil ADRA rendelkezik.

„Nagyon boldog vagyok, hogy szeretettel munkálkodhatok“, mondja, „mivel szeretem azt, amit csinálok, és tudom, hogy Isten hozzám is kegyelmes volt“. Ma az ADRA kis flottájának a kapitánya vagyok, és jó, hogy együttműködhetünk azoknak a családoknak a támogatásában, akikkel megismerkedünk. „Most alkalmam van bemutatni Jézust az embereknek“, dicsekszik Eraldo. „Szeretem végezni ezt a munkát – ez Jézus munkája.“

A tizenharmadik szombati adományaink egy részével egy „úszó gyülekezet” létrehozását támogatjuk, amellyel az amazóniai falvaiban élő embereknek szolgálunk.

Tények – röviden

- Brazília számos állat otthona, mint amilyen a tatu, a tapír, a jaguár és a puma.
- Az emberi tevékenységek, mint például az erdőgazdálkodás, a bányászat, a halászat és a mezőgazdaság fontos a brazil gazdaság számára, de ugyanakkor komoly veszélyt jelentenek a változatos brazil természeti környezetben.
- A labdarúgás a legnépszerűbb sport Brazíliában; a nemzeti csapata folyamatosan a világ legjobbjai között van. Rekordszerű öt alkalommal nyerték meg a labdarúgó világbajnokságot.

4. szombat, 2016. január 23.

MISSZIÓS LEMEZJÁTSZÓ

Brazília

Vakiri

Vakirinak, gyermekkorában a nagyanyja sokat mesélt Leo és Jessie Halliwellről, a Luzeiro misszionáriusairól, akik egészséget és reményt hoztak az Amazonas őserdeiben élő embereknek.

Nagyanyja elmesélte neki, hogy az apja, a törzsfőnök elsőként vette fel a kapcsolatot Leo Halliwelllel. Akkoriban csak jelbeszéddel tudtak értekezni, mert a törzsek még nem beszéltek portugálul. Annyit azonban megértettek, hogy a misszionáriusok segíteni jöttek, és a törzs szívesen látta őket.

Különös barátság alakult ki a törzsfőnök és Halliwellék között, úgy hogy ők a törzsfőnök révén lassanként más törzsekkel is megismerkedtek. Így szólt a többi törzsekhez: Ezek az emberek azért jöttek, hogy segítsenek a törzseknek, és nem azért, hogy bárkit megöljenek. Életet akarnak adni az embereknek.“

A lemezjátszó

Az egyik dolog, amely különös érdeklődést indított el a helyi lakosság körében, az a kézi működtetésű lemezjátszó volt. Amikor Halliwellék megérkeztek a faluba, felállították a lemezjátszót és fel tették rá a keresztyéni himnuszokat tartalmazó lemezt. Az embereknek tetszett a zene és a lemezjátszó, ezért gyorsan elmondták egymásnak, hogy mit láttak.

Halliwellék néha a törzsfőnök barátjuk nélkül utaztak távoli, nehezen hozzáférhető falvakba. Egyszer a Luzeiro egy veszélyes közösség felé tartott, akiket „lefejező” törzsnek neveztek, mert a kegyetlenségükről voltak ismertek.

Ahogy a Luzeiro a falu felé közeledett, a fiatalember, aki segítette Halliwellnek a hajó fedélzetén, megpillantotta a törzs néhány tagját, akik a folyó partján álldogáltak. Az emberek a hajóra mutogattak, majd a saját fejükre. Állandóan így mutogattak, és a fiatalember biztos volt benne, hogy le fogják vágni a fejüket.

A fiatalember gyorsan szólt Halliwelléknek: „Ne kössünk ki, mert lefejeznek bennünket. Forduljunk vissza“.

„Nem“, mondta röviden Halliwell, mert tudta, hogy be kell menniük a faluba. „Te csak maradj nyugodt“, tanácsolta a fiatalembert, miközben kikötöttek.

Miután kiszállt a hajóból, köszönteni kezdte a törzs tagjait, akik továbbra is a fejükre mutogattak. Ekkor hirtelen eszébe jutott neki, hogy valójában a fülükre mutogattak, mert hallani akarták a lemezjátsszót.

Gyorsan felállította a lemezjátsszót. Miután elkezdett szólni a zene, azaz a himnuszok, egyre többen jöttek. Széles mosoly volt az arcukon. Így találták meg a módját annak, hogy az adventi reménység üzenetét eljuttassák ezekhez a távoli törzsekhez.

Megtanítani a törzsfőnököt

Leo Halliwell gondosan ápolta a kapcsolatot a barátjával, a törzsfőnökkel. Apránként megtanította a jellegzetes bibliai igazságokra, mint amilyen a szombattartás meg a tiszta és tisztátalan húсок.

„A dédnagyapám sokféle állatot evett. De Halliwellék lassanként megtanították őt. Először a vaddisznóról mondott, le majd a majomhúsról, utána a teknős húsról. Később felhagyott a tisztátalan halak fogyasztásával. Végül az őserdőben a szarvason kívül más ehető hús nem is maradt.“

Mivel Vakiri dédnagyapja törzsfőnök volt, így a közösségbe bevették a tiszta és tisztátalan húсок fogalmát. Ekkor nagy megoszlás keletkezett közöttük, úgy hogy néhányan el is hagyták a törzset. A törzs tagjainak száma lecsökkent, de a fennmaradt csoport továbbra is alkalmazta ezt az étkezési szabályt, és ezt az ismeretet átadta a következő nemzedékeknek.

Amikor néhány évvel ezelőtt a törzsnek el kellett hagynia az őserdei faluját, beköltözött egy számukra kialakított rezervátumba, Manaus külvárosában. A törzs tagjai közül többen nem hittek Istenben, és szeszesitalt fogyasztottak. Ez sokszor veszekedést és vitát váltott ki közöttük.

Amikor Vakiri lett a törzsfőnök, betiltotta a közösségben az alkoholfogyasztást. Továbbá mindenkit szombatünneplésre buzdított. Ma már a törzs fele szombatünneplő. Vakiri szeretett volna egy helyet, ahol imádni tuják Tupánt, (így hívják Istent az ő nyelvükön).

Az álom

Egy éjjel Vakiri álmot látott. Álmában látta a Tupan (isten) szép házát: tetővel, padlóval és falakkal. Amikor felébredt, Vakiri azonnal lerajzolta, amit álmában látott. Sajnos 12 évet kellett várnia, hogy álma valóra váljon.

„Kezdetben egyetlen realunk se volt (brazil pénznem), amellyel elkezdhattuk volna az építkezést“, emlékszik vissza Vakiri. „De hittem, hogy ha Isten álmot küldött, akkor pénzt is küld.“

Aztán egy nap az álom elkezdett megvalósulni. Egy nagy halom épületfát kapott a törzs ajándékba. Éppen annyit, amennyi a tetőrészhez kellett. Később más épületanyagot és kellékeket is kaptak – téglát, székeket, szószéket. Egyszerre mindenük meg volt, csak fel kellett építeniük az isten házát.

Az emberek minden szombaton istentiszteletet tartottak az új imaházukban, és béke költözött a közösségükbe. „Kezdetben sokat vitatkoztunk“, meséli Vakiri, „de Isten nyugalmat hozott a közösségünkbe. A dühös emberek lenyugodtak, barátságosak lettek, és a törzsem most békességben él.“

5. szombat, 2016. január 30.

BÉKÉT LELNI, 1. RÉSZ

Michael

Michael a nagyszülei pincéjében élt. Nem pont pince volt, de a szoba úgy nézett ki, mint egy pince, mert általában sötét volt bent, sőt a redőnyök is mindig le voltak engedve. Mindenfelé sötét volt, még Michael elméjében is. Súlyos depresszióban szenvedett, ezért ritkán hagyta el az elsötétített szobát, kivéve, amikor iskolába kellett mennie.

Michaelnek nem volt könnyű élete. Édesanyja 17 évesen szülte meg, s ő a nagyszülőknél nevelkedett. A nagyszülők mindent megtettek Michaelért, amit csak tudtak, sőt vasárnaponként a templomba is elvitték. Michaelt azonban nem érdekelték a templomi események.

„Nagy lárma volt“, emlékszik vissza. „Mindig csak prédikáltak, sikoltoztak, pénzt kéregettek.“

Spirál alakban lefelé

Tizenegy éves korában eldöntötte, hogy nem akar többé templomba járni. „Így azonban még jobban elváltam a családtól, és csak még magányosabbá váltam“, mesélte Michael. A depresszió mindjobban erőt vett rajta.

„Ha van Isten, akkor miért van nekem ilyen családom?“, merült fel benne a kérdés. „Miért van ennyi nehézség az életemben? Miért nem tudok normálisan élni?“

Az iskolatársaitól eltérően, neki nem voltak barátai, és az iskolán kívül máshova nem járt.

Tizenkét éves lehetett, amikor felfedezte az Internetet, és teljesen lefoglalta magát vele, kialakítva maga körül egy „tökéletes“ virtuális világot. Utána minden szabad pillanatát a saját virtuális világában töltötte.

„Állj meg ennél a csatornánál”

De egy napon minden megváltozott, amikor a villám lecsapott, és nem volt Internet. A vihar után megjött ugyan az áram, de továbbra se volt kapcsolata az Internettel.

Bekapcsolta a tévékészüléket, és váltogatta a programokat. Hirtelen egy hangot hallott: „Állj meg ennél a csatornánál! A The King’s Heralds énekelt: „Közel volt a boldogság, de én nem vettem észre... Isten felrázott és megmutatta a szeretetét... Isten ajándékát”.

Figyelmesen hallgatta és így gondolkodott: Ezt szeretném. A zenét bibliatanulmányozás követte. Michael kikapcsolta a TV-t. Ezt már nem nézem meg! Csak semmiféle vallásosság – nekem nyugalomra van szükségem! Ám az „Isten ajándéka“ ének továbbra is ott csengett a fülében.

Remélve, hogy majd ismét meghallja, naponta megkereste ezt a csatornát, ahol először hallotta ezt az éneket. S habár ugyanazt az éneket többé nem hallotta, de a „Music Box“ másik szép, keresztényi énekei is nagyon tetszettek neki. Michael időközben azt is felfedezte, hogy ez a Novo Tempo csatorna, a Keresztény Adventista Egyház reménycsatornája Brazíliában.

Kik ezek az emberek?

A nemzeti ünnep idején, Michael bekapcsolta a televíziót és 16 órán át követte szüntelenül az Novo Tempo adását, remélve, hátha újra

meghallja az „Isten ajándéka“ című éneket. S habár az nap se hallotta a kedvenc énekét, Michael sok minden mást hallott, végignézve a bibliatanulmányozást, a prédikációt, az egészségügyi műsort és a zenés műsort.

Először hallva a szombatról, mint a hetedik napról és a mennyei szentélyről szóló igazságot, Michael azt gondolta magában, hogy ez biztosan nincs benne a Bibliában. „Az én lelkipásztorom sohasem beszélt róla. Már csak azt várom, hogy pénzt kérjenek.“ Pénzt azonban senki sem kért tőle. Ez felkeltette az érdeklődését. „Kik ezek az emberek?“ – gondolkodott.

Michael most már mástól kezdett függni – ez az adventista Novo Tempo TV csatorna volt! Az Internet helyett állandóan a Novo Tempo műsorait nézte. Egy év leforgása alatt Michael a Novo Tempo összes műsorát megnézte, és a szobája falain belül keresztény adventista hívő lett!

A nagyszülei aggódtak érte, gondolván, hogy még jobban erőt vett rajta a depresszió, mert már a sertéshúst se akarta megenni. De aztán még ennél is nagyobb meglepetés várt rájuk.

A tévével beszélget

Egyszer, a Novo Tempo műsorát nézve, a tévében szereplő evangélista így szólt: „Felhívást akarok intézni hozzátok, akik az otthonokon belül adventisták vagytok. A családok tudja, hogy adventisták vagytok, mert azelőtt rossz életet éltetek, most pedig Istennek éltek... Miért nem keresztelkedtek meg? Miért vártok? Miért nem keresztelkedtek meg, most? Michael beszélgetni kezdett a tévével, de az evangélista így folytatta: „Kel fel, jöjj közelebb a tévékészülékhez. Miért nem keresztelkedtél már meg?“

„Mert nem akarok egyháztag lenni“, felelt Michael.

Az evangélista folytatta: „Te már az egyházhoz tartozol. A keresztség csak a bizonyítéka. Szenteld az életedet a keresztség által Jézusnak“.

Ez megérintette Michael szívét. Úgy érezte, hogy az evangélista egyenesen hozzá beszél.

(A következő szombaton folytatjuk a történetet.)

6. szombat, 2015. február 6.

BÉKÉT LELNI, 2. RÉSZ

Brazília

Michael

(A múlt szombati történet folytatása.)

A múlt szombaton olvastuk: Michael nagyon depressziós volt, mindig az elsötétített szobájában ült, az iskolán kívül máshova nem járt. Állandóan az interneten lógott, amíg egy napon a villám megszakította kapcsolatát az internettel. Bekapcsolta a tévékészüléket és a csatornákat változtatva ráakadt a Novo Tempo műsorára. Egy évig követte az adást, és végül felébredt benne a vágy, hogy megkeresztelkedjen.

Michael a város központjában rátalált az adventista gyülekezetre, és elhatározta, hogy a következő szombaton felkeresi. A gyülekezetben megkereste a gyülekezet vezetőjét.

„Szeretnék megkeresztelkedni“, mondta neki Michael.

A gyülekezeti vén örült a jó híreknek, de értesítette Michaelt, hogy először át kell tanulmányoznia a bibliai igazságokat. „De hisz én már egy éve tanulmányozom őket“, felelte Michael a vénnek.

A hét folyamán a gyülekezet vezetője meglátogatta Michaelt az otthonában és elvitte neki a 27 alapigazság leckéit. Az volt a terv, hogy hetente egy alkalommal fognak tanulmányozni, de Michael megkérdezte, hogy elkaphatja-e az összes leckét? A következő alkalommal, amikor a gyülekezeti vén elment hozzá bibliaórát tartani, Michael átadta neki az összes kitöltött kérdőívet, és elmondta a vágyát, hogy szeretne megkeresztelkedni.

„Nem fogsz te egy szektához csatlakozni“

Amikor a nagyszülei megtudták, mit tervez Michael, nagyon nem tetszett nekik, ezért így szóltak hozzá: „Nem fogsz te egy szektához csatlakozni!“

De, Michael elhatározta, hogy kitart a mellett, amit a Bibliában talált, és hogy inkább Istenre hallgat, mint az emberekre, sőt, reméli, hogy ők is jelen lesznek a keresztségen.

Miután három napig böjtölt és imádkozott, Michael ismét meghívta a nagyszüleit a keresztségre. A nagyülők elfogadták a meghívást, sőt ünnepi ebédet is rendeztek Michael tiszteletére.

Hihetetlen változások

Az iskolában mindenki nagyon meglepődött a Michael életében látott, hihetetlen változásokon. Már nem volt depressziós, és elkezdett barátkozni a diákokkal. Létre hozott egy bibliatanulmányozó csoportot, és sok diáktársa eljárt ezekre a tanulmányozásokra, remélve, hogy megérti, mi okozta Michael életében ezt a nagy változást. Rendszeresen jelen volt az szombatiskolában és a többi istentiszteleteken, egyre több barátja volt, és egyre aktívabb lett. Bekapcsolódott a „Káleb-misszióba”, a Dél-Amerikai Divízió egyedülálló ifjúsági projektumába, amely kiemeli a bibliatanulmányozást, és arra buzdítja a fiatalokat, hogy a nyári szünetből bizonyos időt olyan helyeken töltsenek el, ahol még nincsenek adventisták.

Isten találni fog

A „Káleb-misszióban” való részvétele alatt Michael megismerkedett az adventista egyetem dékánjával.

Az Adventista Agráripari Intézet, amit IAAI-nak rövidítenek, Északnyugat-Brazília Amazonasi-régiójában található.

Az elmúlt években az IAAI átalakulásokon ment keresztül, és a közösségben a figyelmes keresztény diákokról, a jó akadémikusokról és a kiváló tanárokról vált ismertté. Az iskola csak azokat a diákokat tudja felvenni, akik hajlandóak betartani a iskola szilárd adventista értékeit, beleértve a szellemi értékeket, a megfelelő életmódot, valamint a magas szociális és oktatási színvonalat. Ennek a fellépésnek köszönhetően megnőtt a beiratkozások száma, és a kezdeti 100-ról, mindössze három év alatt, a diákok száma 400-ra emelkedik.

Amikor Michael tudomást szerzett erről az adventista iskoláról, ő is szeretett volna oda beiratkozni. „Nem ígérhetem, hogy sikerülni fog”, mondta neki a dékán, „és nem tudom helyetted fizetni a tandíjat. De Isten szeret téged, és majd Ő megtalálja a módját.”

Michael az evangéliumi könyvterjesztésről is tudomást szerzett, ezért elment Manausba, az Amazonasi régió legnagyobb városába, hogy a könyveinket árulva megkeresse a pénzt a beiratkozáshoz. Sokat dolgozott és takarékoskodott, amennyire csak tudott. Egyszer azonban fertőzött vizet ivott, ezért kórházba került. Miután kifizette a kórházi

kezelés költségeit, csak 1000 real maradt neki, az IAAI egyetemen pedig minden hónap 1500 realba kerül.

Michael elbátortalanodott, de nem vesztette el a reményt. Így imádkozott: „Nem értem, hogy mi történik, de Te bizonyára nem hiába vezettél ide.“

Megleltem a békét

Michael elhatározta, hogy beszélt az iskola igazgatójával, Saul Albinnal, aki azt mondta neki, hogy van néhány ember, aki hajlandó őt pénzügyileg támogatni. Miután megkezdte a tanulmányait, Michael nem csak előadásokra járt, hanem naponta még két óra hosszát dolgozott, hogy ő maga is hozzájáruljon a tandíj kifizetéséhez, a nyár folyamán pedig könyvterjesztőként dolgozott.

„Már teljesen megvalósultak az álmaim, és boldog vagyok, hogy erre az adventista egyetemre járhatok”, vallja Michael. „Ma már elmondhatom, hogy megleltem a békét.“

Missziós tények

- Az Instituto Adventista Agro-Industrial-t (az Adventista Agráripari Intézetet) 1968-ban alapították meg.
- Az iskola az Amazonasi Roraima Konferenciához tartozik, amely az Észak-Brazíliai Unió Missziója.
- E negyedév tizenharmadik szombati adományainak egy részét az IAAI annyira szükséges egyetemi imaházának építésére szánjuk.

7. szombat, 2016. február 13.

PEDRITO IMÁDKOZIK, PABLO IGÉT HIRDET

Paraguay

Pedrito és Pablo

Paraguaynak 6,8 millió lakosa van, ebből 112,848 a bennszülött. A bennszülöttek 19 népcsoportot képviselnek, és öt különféle nyelvcsoporthoz tartoznak*.

A paraguayi bennszülöttek törzsekben élnek, főleg az ország északi területein. Sajnos sokuknak nincs elég ivóvizük, nincs áramellátásuk, és nincsenek oktatóintézetek.

Egy nagy család

Az egyik törzsfőnök csupa jó dolgokat hallott az Escuela Adventista de Coaguazu adventista iskoláról, amely az ország központi, déli részében található.

Azt akarta, hogy az unokája, Pedrito jó oktatásban részesüljön, ezért beíratta a mi iskolánkba. Habár még csak 7 éves volt, Pedrito mégis szeretett ebben az iskolában, ahol úgy érezte magát, mint egy nagy családban. Megtanult írni, olvasni, számolni, s ami a legfontosabb, megismerte Istent, aki szereti őt. A keresztyéni életmóddal és gyakorlatokkal is megismerkedett, mint amilyen az evés előtti imádkozás.

Az udvarban enni

Amikor Pedrito az iskolaszünetben hazajött, boldog volt, hogy a családjával is megoszthatja mindazt, amit ott megtanult. Amikor a család asztalhoz ült, Pedrito azt látta, hogy azonnal lekezdték enni. Kellemetlenül érezte magát miattuk, ezért a hét éves kisfiú csendben meghajította a fejét és hálát adott az ennilalóért.

„Te meg mit csinálsz?“, kérdezte az apja. „Mi ilyet nem szoktunk tenni! Ha imádkozni akarsz, akkor fogd az ételt és egyél kint, egyedül!”

A kis Pedro szófogadóan kiment, és leült a földre, hogy egyen.

Pár perc múlva arra jött a nagyapja és megkérdezte, hogy miért eszik kint, a földön? „Apa nem akarja, hogy hálát adjak Istennek az ennilalóért, ezért kiküldött”, válaszolta a kisfiú.

Hálásnak lenni

Pedrito nagyapja bement a házba és beszélt a fiával, azaz Pedrito édesapjával. „Miért teszed ezt a fiaddal?“, kérdezte. „Örülnöd kellene, hogy imádkozik! Ő megváltozott, és ezért hálásnak kellene lenned! Elmegyek az iskolába és megkérem őket, jöjjenek el hozzánk és tanítanak meg bennünket mindarra, amire Pedritót megtanították.”

A nagyapa valóban elment az iskolába, elmesélte nekik, hogy mi történt és mennyire örül a Pedrito életében látott változásoknak.

„Tudnának-e elküldeni valakit a mi közösségünkbe, aki megtanítana bennünket Isten tisztelésére?”

Bizonyságtevés a közösségben

Szerencsére az iskola el tudta küldeni a lelkipásztort Pedrito falujába, aki 3 hónapig volt közöttük, és tanította őket a Bibliából. Végül Pedrito nagyapja, édesanyja és a faluból még 17 személy, megkeresztelkedett.

Idővel még mások is megkeresztelkedtek, és most ebben az adventista közösségben 40 hívő van – a gyülekezet „magvát” az a kisfiú hintette el, aki egyszerűen csak hálát akart adni Istennek az ételért.

Habár még nincs megkeresztelve, de Pedrito édesapja is már eljár a családjával a gyülekezetbe. Pedrito bizonyságtevésének köszönhetően a kisöccse és még hét gyerek szintén az Escuela Adventista de Coaguazu iskolába jár.

Pablo Igét hirdet

Pablo az Asunción nevű nagyvárosban él, amely Paraguay fővárosa. Pablo már kiskorában szerette a szombatiskolát és boldogan járt az imaházba. Amikor még egészen kicsi volt, Pablo szeretett az első sorban ülni, és lerajzolni a prédikátort. Művészlélek volt, és jól le tudta rajzolni a prédikátor arckifejezéseit, mialatt Igét hirdetett. Rajzolás közben a prédikációt is figyelmesen hallgatta, s amikor 6 éves volt, már egyedül is tudott prédikálni.

„Szeretek Józsefről, Dánielről prédikálni, meg olyan gyerekekről is beszélek, akik nem fogadtak szót a szüleiknek, majd bibliai példával is összehasonlítom őket”, mondja Pablo.

Minden akkor kezdődött, amikor a szombatiskolai tanítónője megkérte, hogy segítsen neki a fellépésükhöz tartozó prédikációnál. Annyira izgalmasnak találta, hogy nagyon gyorsan megtanulta a rá eső részt.

Sok meghívás

A gyermektanító megdicsérte Pablót, hogy nagyon ügyes és elmondta neki, hogy szerinte az lenne a legjobb, ha prédikátornak tanulna. Pablo nagyon meglepődött, de egyben nagyon meg is örült ennek! Pablo meglepődve, de boldogan fogadta a prédikálásra szóló meghívásokat Paraguay minden tájáról. Az elmúlt hat évben sokat

fejlődött az igehirdetői képessége, s azóta is prédikál kisebb-nagyobb gyülekezetekben, sőt, néha még nagy, hazai evangéliumi sorozatokra is meghívják, amelyeket a paraguayi egyházunió szervez.

Pablo szereti idézni az embereknek a Bibliát. Kedvenc igehelye a Zsoltár 91,15-16: „Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában: megmen-tem és megdicsőítem őt.“

Missziós információk

- Paraguayban 62 gyülekezet van 10.804 kereszttelt hívő.
- Paraguayban van három adventista akadémiánk és egy egyetemünk.
- Paraguayban létezik még négy adventista egészségügyi központ: két kórház, egy klinika és egy egészségház.

8. szombat, 2016. február 20.

AZ IMÁDKOZÓ RENDŐR

Paraguay

Isaac rendőr

Isaac Diaz magas rangú tiszt volt a paraguayi rendőrségnél, amikor a veje Istenről kezdett beszélni neki. „Voltak kérdéseim, de féltem, hogy eltérek a tárgytól“, emlékszik vissza Isaac. Isaac Ruiz Díaz katolikus családban született. Az édesanyja kedves asszony volt, az apja azonban sokat részegeskedett. Isaac mezítlábas gyerekként nőtt fel, és amikor 13 éves lett, naponta 7 kilométer gyalogolt mezítlábasan az iskoláig.

Amikor betöltötte a 15 életévét, beiratkozott a rendőr-akadémiára, majd négy évvel később lediplomázott. Több mint 20 éven át hűségesen szolgált a paraguayi rendőrségnél.

Isaac szeretett beszélgetni a keresztyén vejével, de félelemből nem akart keresztyén lenni, hisz jól tudta, hogy akkor változtatnia kell az

életmódján. Úgy vélte, hogy a keresztény élet titokzatos, ismeretlen, furcsa...

Meghívás

Egyszer meghívták Isaacot egy evangéliumi előadásorozatra. Szólt a barátjának, és vele együtt eljártak az előadásokra. A sorozat végén a barátja megkeresztelkedett, de ő nem. „Nagyon beképzelt voltam, mert magas beosztásban álltam a rendőrségnél. Nem akartam otthagyni az állásomat“, magyarázta nekünk Isaac.

Egy évre rá ismét tartottak evangéliumi sorozatot, s ekkor a barátja hívta meg őt, hogy járjanak együtt az előadásokra. Minden este ott voltak, és az előadásorozat végén Isaac megkeresztelkedett. A vízből kilépve boldog volt, de egyben aggódott is. Semmilyen mestersége nem volt, amivel foglalkozhatott volna, miután ott hagyja a rendőrséget. De vajon hogyan is maradhatott volna a rendőrségnél úgy, hogy ne rontsa meg a szombatot?

A szombatkérdés

A következő héten Isaac más beosztást kapott, és azt mondták neki, hogy szombat reggel fog kezdeni. Isaac elkezdett imádkozni. Harminc percen belül jelentették neki, hogy visszatették a régi munkahelyére, ahol a kadettokkal foglalkozott, és szombaton nem kellett neki dolgoznia.

Két hónapig dolgozott nagy meglelégedéssel, mert azt hitte, hogy a szombatkérdés megoldódott, mígnem egyik nap azt az értesítést hozták neki, hogy a parancsnoka másnap, szombaton, találkozni akar vele.

A parancsnoka mindig dühös volt, ezért Isaac nagyon aggódott. Az éjszaka nagy részét imában töltötte, Istenhez könyörgött és Isten meghallgatta. Reggel úgy el kezdett zuhogni az eső, hogy elnapolták a megbeszélést. A következő pénteken a parancsnok ismét berendelte Isaacot szombat reggelre, egy megbeszélésre. Isaac azonban ismét imádkozott. Ismét nagy vihar támadt, és le kellett mondani a találkozót.

Isten ugyan mindig közbelépett, de Isaac érezte, hogy lépnie kell. „Istenem, imádkozott Isaac. Tudom, hogy nem kérhetek minden szombaton monszunesőt. El kell végeznem a feladat rám eső részét. Isaac elmagyarázta a parancsnoknak, miért lenne szüksége arra, hogy szombatonként felmentsék a munka alól. Isaac legnagyobb meglepetésére a

parancsnoka beleegyezett. „Rendben van. Szabad lehetsz szombaton. Nem akarok én Istennel ujjat húzni.“

Újabb kihívások

Néhány hónapig jól mentek a dolgok, aztán ismét jöttek a gondok. A paraguayi rendőrség minden év augusztus 30-án ünnepelte a „Rendőrség Napját”. Ez a kitüntetések és az ünneplés napja. Minden rendőrtől elvárják, hogy megjelenjen. Amikor Isaac rájött, hogy augusztus 30-a szombatra esik, úgy döntött, hogy nem vesz részt rajta, hanem elmegy az istentiszteletre.

Hétfőn a rendőrfőnök már várta. „Lefokoztunk, és három nap börtönt is kaptál“, mondta Isaacnak. „Utána áthelyezünk a lehető legrosszabb munkahelyre.“

A börtönbe Isaac Isten segítségéért imádkozott. Három nap eltelével kérte, hogy beszélhessen a főnökével, aki azonban elutasította. Egy hét múlva szólt neki a felettese, hogy visszahelyezték őt a korábbi állásába.

Három évvel később, Isaac átkerült az Asuncioni központi rendőrségi irodába. Bár úgy ismerték, mint egy „zsarut, aki nem volt hajlandó dolgozni szombaton”, az új parancsnok célja az lett, hogy rákényszerítse Izsákot, hogy szombaton is dolgozzon.

Egy nap, a parancsnok azt követelte, hogy Isaac szombaton reggel 7 órakor jelenjen meg a munkahelyén. Issac meg is tette, de csak azért ment be, hogy közöljön vele valamit: „Követelem az áthelyezésemet, vagy felmondom az állásomat, de nem vagyok hajlandó dolgozni szombaton”, mondta bátran a jócskán meglepődött parancsnoknak. Aztán nyugodtan elsétált, a rendőrségi egyenruháját lecserélte egyszerű öltönyre, és elment az istentiszteletre.

Új munkahely

Az imaházban Isaac elmesélte a pásztornak, hogy mi történt. „Ez talán az isteni előrelátás“, mondta a lelkipásztor. „Munkatársat kerestem, de még nem találtam megfelelőt. Azt hiszem, te éppen megfelelnél.“

Isaac felmondott a rendőrségen. Elment a kiképzésre, amelyet a lelkipásztorok számára tartottak, Argentínában, majd visszatért Paraguayba és nagyon hatékony gyülekezetalapítóként meg lelkész-

ként szolgált. Azok számára, akik napjainkban szembesülnek a szombat kérdésével, Isaac a következőket tanácsolja.

„Először is legyetek biztosak abban, hogy kiben bíztok. Ha Istenben bízik, akkor biztonságban vagyok. Másodszor, a sátán nem kis gondokat, hanem nagy problémákat okoz. Ellenben, Isten minden problémánál nagyobb. Menjünk előre, és bizzunk Istenben. Isten kezdetől fogva látja a véget, és Vele minden rendben lesz.“

Tények – röviden

- Asunción várost a spanyol felfedező, Juan de Salazar alapította, Nagyboldogasszony napján, azaz Szűz Mária mennybevitelének ünnepén, 1537. augusztus 15-én.
- Paraguay Brazíliával, Bolíviával és Argentínával határos. Tengerparttal viszont nem rendelkezik.
- A lakóság 90% római katolikus, 6% protestáns, 1% más keresztény vallású és 3% más, nem keresztény vallásokhoz tartozik.

9. szombat, 2016. február 27.

RENDŐRBŐL LELKIPÁSZTOR

Paraguay

Isaac lelkipásztor

Amikor Isten elhívta Isaac Ruiz Díazt, hogy dolgozzon érte az evangélium szolgálatában, addigra ő már húsz évet ledolgozott a rendőrségen. Istennek azonban nagyobb terve volt. A 24 éves lelkipásztori szolgálata idején sokakat Krisztushoz vezetett, és 6 városban 29 gyülekezetet alapított.

A lelkek begyűjtésének egyik leghatékonyabb módszere, amelyet Diaz lelkipásztor használ a szolgálatban, az a „szent hét“, ahogyan a nép ismeri, Jézus jeruzsálemi bevonulásától kezdődően a páskaünnepi feltámadásáig. E széles körben elterjed vallási elmélkedés idején Diaz lelkipásztor külön evangéliumi műsort szervez, és házi, igetanulmá-

nyozó csoportokat alakít, amikor a Bibliából Jézus életéről és áldozatáról gondolkodnak.

A motor nem akart leállni

Egyik este történt, hogy miután 20 km-t mentek terepjáró autóval egyenetlen, köves úton, Diaz lelkipásztor és a vele levő hívő megérkeztek a házhoz, ahol az egybegyülteknek bibliaórát kellett tartaniuk. De váratlan módon a terepjáró autó nem akart leállni! Végül otthagyták, hadd menjen a motor, ők meg bementek bibliaórát tartani. Bizonyos idő elteltével hallották, hogy a motor leállt – nem volt benne több üzemanyag.

Miután már jó késő volt, a pásztor és a hívő ott maradtak éjszakára a házban, amelynek még ajtaja se volt. Ez tulajdonképpen csak egy egyszobás ház volt, két ágygal. A szülők meg a gyerekek aludtak az egyik ágyon, a pásztor és a segítőtársa a másik ágyon. Azon az éjszakán szakadni kezdett az eső, úgy hogy a sertések és a kacsák szépen besétáltak a szobába, behúzódtak az ágy alá és az egész éjszakát az ágy alatt töltötték.

Szakadatlan eső

Az eső négy nap négy éjszaka esett szakadatlanul, úgy hogy Diaz pásztor és a társa ott maradtak a családnál, és tanították őket, meg a szép számban egybegyült, a kis szobában összepréselődött barátaikat, a Bibliából.

Az eső végre elállt, a terepjáró autót is megjavították és a két adventista hazamehetett. Ám Diaz prédikátor folytatta az igeszerető barátokkal való tanulmányozást, úgy hogy három hónap után nyolc lélek keresztelkedett meg a közeli mesterséges tóban.

Utána még más bibliatanulmányozásokat is tartott. Ezeken úgy 150 ember vett részt. A végén 16 személy meg is keresztelkedett és 30 személy kérte, hogy tanulmányozza velük a bibliai igazságokat.

A megváltozott élet

Az egyik szombat délutáni istentiszteleten Diaz pásztor megkérdezte, hogy láttak-e változásokat az újonnan kereszelt hívők életében? Egy ember felállt és rámutatott egy asszonyra, akinek egy nagyon kis háza volt, és így szólt: „Ez a nő régebben nagyon erőszakos volt. Verte a szomszédságában élő nőket, mert pletykálgodtak róla, de ma

már nem ilyen. Most már nyugodt. Az asszony bizonyágtételének köszönhetően hiszek Istenben, és én is szeretnék megkeresztelkedni.

Diaz lelkipásztor az asszonyhoz fordulva megkérdezte: „Ugye, igaz ez?”

„Igen“, felelte a nő. „Akkoriban történt, amikor a férjem elhagyott, elment egy másik asszonnyal, és majdnem feleségül is vette. De én egyszer fogtam egy éles kést és meg is találtam a férjemet azzal a nővel. Annyira felzaklatott a dolog, hogy az egész házat felforgattam. A nőt jól elpüföltem, a férjemet meg majdnem megöltem. Ezért még börtönben is ültem. De mama már más személy vagyok.“

A Keresztény Adventista Egyház imaháza ma az ő telkükön található, mindjárt a kis házuk mellett. Az asszony és a férje a telkük egy részét az egyháznak ajándékozta. Ma már mindketten keresztelt hívők, sok más személlyel együtt, akik az ő bizonyágtévéjükre tértek meg.

Angyalok vezetik a kamiont

Kuruguati felé tartottak, éppen egy evangéliumi találkozóra mentek, amikor a járművükön kialudt a lámpa. Mivel sötét, erdős részen haladtak keresztül, megkérte az útitársát, hogy világítson neki az elemlámpájával, remélve, hogy elég jól fogja látni az utat ahhoz, hogy folytathassák.

Így is történt, azonban nemsokára az elemlámpa is kialudt. Így minden világítás nélkül haladtak a sötét úton. Amikor egy másik autó vagy tehergépkocsi jött arrafelé, Diaz pásztor kihasználta az ő lámpájukat és hajott utánuk, amíg csak tudott. Ilyen sebesség mellett azonban jó sokáig eltartott volna, mire Kuruguatiba érnek.

Egyszerre csak megjelent egy kamion. A sofőr megállt mellettük és odaszólt nekik: „Menjenek előre, majd én maguk mögött hajtok és bevilágítom az utat.“ A kamion szorosan mögöttük volt, és a segítségével hamarabb eljutottak a céljukhoz. A városban érve megfordultak, hogy megköszönjék a sofőrnek a kedvességét, de a teherkocsit már sehol sem látták. Mögöttük csak sötét utat láttak.

Tények – röviden

- A paraguayi lakosság 56%-a városokban él, ezért Paraguay Dél-Amerika legkevésbé urbanizált országa.

- Paraguay legnépszerűbb étele a chipá, ami maniókalisztból készült lepény, sajttal dúsítva, és egy ünnepi étel minden népi és vallási ünnepek alkalmával.
- A paraguayi bennszülöttek / indiánok a guarani nyelvet beszélik, amely a spanyol nyelv mellet a második, legelterjedtebb nyelv.

10. szombat, 2016. március 5.

A VAK EMBER, AKI „LÁT“

Uruguay

Francisco

Francisco számára a szenvedés nem ismeretlen fogalom. A bajok már akkor elkezdődtek, amikor kisgyermekként árva maradt. Kilenc évesen a helyi temetőben dolgozott, és a sírok tisztításával szerzett némi pénzt.

Tizenkét évesen egy édességboltban kapott munkát, de még más üzletekben is dolgozott. Ahogy nőtt, kisebb-nagyobb munkákat vállalt és így sikerült magát eltartania.

Három évtized után a szerencse ő hozzá is beköszöntött. Egy kedves keresztény lányt vehetett feleségül. Boldogok voltak, amikor megszületett a gyermekük. A csecsemő azonban csak három hónapig élt. Utána már nem lehetett több gyermekük.

Az ima hatása

Néhány év múlva Franciscónál rákbetegséget fedeztek fel. Azt mondták neki, hogy már nem fog sokáig élni.

Ha az orvosok semmit nem tehetnek értem, akkor szépen hazamegyek és az otthonom nyugalomban fogok meghalni. Mielőtt elhagyta a kórházat, beszélgetett a kórház lelkészével, aki vigasztalásként elmondta neki, hogy az élete az Isten kezében van, és Ő mindenképpen tudja, hogy mi a jó Francisco számára. Emellett a felesége is szüntelenül imádkozott érte. Idővel Francisco jobban érezte magát, és kezdett felerősödni. Amikor elment ellenőrzése, az orvosok csodálkozva állapították meg, hogy Francisco milyen jó állapotban van. Világos volt

előttük, hogy csak csoda menthette meg az életét. Még húsz év múlva se tért vissza a rákbetegsége.

A lejtőn

Francisco és a felesége 33 évet élt le együtt, de ekkor a felesége váratlanul elhunyt. Franciscónak nagyon hiányzott a felesége, ezért egyre jobban elbátortalanodott.

Miért engedte meg Isten, hogy ez megtörténjen? Hogy fog most élni nélküle? Csak a felesége volt neki.

A helyzete még szomorúbbá vált, amikor Francisco hirtelen elkezdte veszíteni a látását, míg végül teljesen megvakult. Az orvosok meg is mondták neki, hogy többet nem fog látni.

Így éldegélt magányosan, elkeseredve, amíg egyszer a barátja meg nem említette neki a Nuevo Tiempo (új idők) rádiót, a Keresztény Adventista Egyház uruguayi rádióját.

Állandó útítarsa

Francisco elkezdte hallgatni a rádiót a 101.3 FM-en. Hallgatva a szép zenét, a gyakorlati tanácsokat, ihletett igehirdetéseket és erőteljes istentiszteleteket, a szemével teljesen új módon kezdett látni. Már nem volt magányos. A Nuevo Tiempo lett az új útítarsa.

„A Keresztény Adventista Egyház révén találkoztam az evangélium üzenetével“, vallja Francisco. „A Nuevo Tiempo rádiónak köszönhetően megismerkedtem az egészséges életmód, a szombat és a Tízparancsolat igazságával.“

Jobb meglátás

Francisco felvette a kapcsolatot a rádióállomással, és kérte, hogy tanulmányozzák vele a Bibliát. A bibliamunkás eljárt Franciscóhoz és együtt áttanulmányozták az összes biblia igazságokat. Francisco nem-sokára megkeresztelkedett a Keresztény Adventista Egyházban. Azt mondja, hogy habár testi szemével nem lát, sokkal többet megismert az életből, mert Jézus a szívébe költözött.

Amióta megkeresztelkedett, úgy két évvel ezelőtt, azóta rendszeresen eljár a helyi kórházba, ahol az embereknek bibliai igazságokról beszél és imádkozik velük. A vakok iskolájába is bejár, és bibliai témákat tanulmányoz a diákokkal. Mivel hatással volt rájuk, az emberek elkezdtek járni a gyülekezetbe.

Habár egyedül van, Francisco már nem magányos. „A gyülekezet az én családom“, mondja, „megtaláltam a békét és a közösséget“.

Nagy hatás

A Nuevo Tiempo rádióállomás fontos szerepet játszik a világias Uruguayban. Népszerű és közkedvelt, mivel kiváló műsort sugároz az egészséggel, a jóléttel, a családi és házastársi kérdésekkel, a bibliai tanulmányozásokkal és gyakorlati kereszténységgel kapcsolatban.

Szerte az országban a Nuevo Tiempo rádió reklámüzenete minden keresztény adventista gyülekezetnél és hatásközpontnál megtalálható, és rajta van a rádióállomás neve meg az emblémája. A kapcsolat a helyi gyülekezetek és a rádióállomás között, nagyon pozitív, mert növekszik a gyülekezeti látogatók és a keresztelendők száma.

A tizenharmadik adományaink egy részével e negyedévben hozzájárulunk a Francisco által megalapított gyülekezet imaházépületének a felépítéséhez, Goesben (Montevideo, Uruguay). Francisco és a gyülekezeti családja köszöni a nagylelkű támogatást.

Tények – röviden

- Uruguayban 54 adventista gyülekezetünk van, ehhez 8.233 hívő tartozik.
- Uruguaynak van egy adventista Akadémiája Progresben, a fővárostól, Montevideótól északra.
- A”La Voz de la Esperanza / Reménység hangj” adventista rádióállomás Montevidóban található.

11. szombat, 2016. március 12.

MEGTALÁLNI ISTENT

Uruguay

Mirna

„Mindig is hittem, hogy van Isten, de sohasem sikerült megtalálnom“, mondja Mirna, aki deffektológus, és aki súlyos depresszióval küzdött. Amikor csak tudott, Mirna otthon maradt, és besötétített szo-

bában üldögélt. Egyszer bekapcsolta a rádiót és rátalált az Uruguayi „Nuevo Tiempo“ adventista FM rádióállomásra.

„Ez Isten válasza volt“, mondja Mirna. „Megmentette az életemet, mert úgy ahogy éltem, már nem bírtam volna sokáig.“

A Nuevo Tiempo műsorainak hallgatása a reménység és a boldogság érzését kölcsönözte neki, s ami a legfontosabb, hozzájárultak ahhoz, hogy megtalálja Istent. „Naponta hallgattam ezt a műsort, és naponta imádkoztam“, mesélte.

Meghívás

Egyszer, rádióhallgatás közben, a bemondó meghívta a hallgatókat, hogy látogassanak el a montevideói Nuevo Tiempo központba, és vegyenek részt a felajánlott tevékenységek valamelyikében. Mirnát különösen az egészségmegőrző és a főző-tanfolyamok érdekelték, ezért úgy döntött, hogy részt vesz rajtuk.

„Mindig próbáltam vigyázni az egészségemre“, mondja, „Csakhogy soha nem ittam elég vizet. Most már erre is vigyázok, és a különbséget is érzem. Az ebédem most megfelelő, és ez is egy plusz.“

A központban Mirna összebarátkozott két fiatallal, akik az „Egy évet a Misszióért“ elnevezésű programot vezetik. Elfogadta a bibliatanulmányozási meghívást, és nagyon meglepődött azon, hogy a Tízparancsolatról is tanulni fog.

„Én még soha nem hallottam a Tízparancsolatról“, vallotta. „A leglenyűgözőbb a szombat parancsa volt. Láttam, hogy a szombat parancsa a bibliai könyvekben állandóan ismétlődik.“

A tettekben megnyilvánuló hit

Ahogy tudomást szerzett a szombatról, Mirna azonnal elkezdte ünnepelni. Nem sokára rá megkeresztelkedett, és most még aktívabb tagja a központnak, mert varrótanfolyamot tart.

Mirna családja észrevette a lányuk életében beállt változásokat, és boldogok voltak, hogy sikerült kimenekülnie a depresszióból. Mások azonban gyanakvással fogadták Mirna új vallási meggyőződését. Mirna imádkozik értük és reméli, hogy egyszer majd megtalálják a békét és a reménységet Jézusban, ahogy ő is megtalált.

A Nuevo Tiempo központ már szombat reggeli áhítatokat is tart. Sok ide járó ember éppen a Nuevo Tiempo rádiónak és a központ benne felkínált tevékenységeinek köszönhetően jött el erre a helyre.

A hirdetőtábla

Neli, aki jogász, egy alkalommal az egyik utcában meglátott egy hirdetőtáblát, amely portugál nyelvtanfolyamokat reklámozott a Nuevo Tiempo központban. Mivel szeretett volna tudni valamilyen idegen nyelvet, Neli eldöntötte, hogy feliratkozik.

A tanfolyamon használt „tankönyv“ a Biblia volt. Neli először elolvasta a spanyol nyelvű ígehelyet, majd ugyanazt portugálul. Ez volt Neli első közeledése a hit könyvéhez, a Bibliához.

„Az ötödik vagy hatodik osztályban tanultam valamit a Bibliából, mert feladták, hogy olvassunk el belőle egy részletet, amely történelmi jelentésnek számított. Ezt azonban tanulmányi okból tettem, nem azért, hogy kereszténnyé váljak.

Ez alkalommal azonban a bibliaolvasás Neli számára egészen más élmény volt. „Elkezdtem olvasni a teremtés történetét és nem tudtam leállni. Csak olvastam, olvastam!“ Neli nagy lelkesedéssel olvasta végig a Bibliát. „A Bibliában minden összefügg, és ez a harmónia boldogá tesz benneteket“, mondta.

Olvassuk, hogy tanuljunk belőle

Neli elragadtatva tanulmányozta Jézus történetét, és a csodákat, amelyeket az emberek érdekében tett. „Ma is vannak csodák“, mondta. „Ha nem is tudunk róluk, még akkor is történnek csodák.”

Habár jogásznak tanult, Neli a Bibliát soha nem kritikus szemmel vagy bírálva olvasta. „Azért olvasom, hogy tanuljak belőle“, bizonygatja.

Amikor megismerte a szombat igazságát, nem kételkedett benne. „Világos volt előttem, és tudtam, hogy ez az igazság.”

Amikor a Nuevo Tiempo bevezette a szombat reggeli áhítatokat, Neli rendszeresen részt vett rajtuk, és nemsokára meg is keresztelkedett.

„Egyszerűen nem tudtam letenni a Bibliát, hisz minden kérdésre megadja a választ, ezért is kezdtem járni ebbe az egyházba“, mesélte. „A keresztség által a Jézus Krisztus iránti szeretetemet akartam kifejezni.“

A példakép felállítása

Amikor Neli bemutatta a családjának az új hitvallását, nem mindenki örült neki. Az idősebbik lánya aggódni kezdett, de a fia új fény-

ben látta az édesanyját, és hitte, hogy az édesanyja jó példával szolgál nekik abban, hogyan kell élniük.

Amikor szombatoként eljön a központba az istentiszteletre, Neli arca ragyog a boldogságtól. „Olyanok, mint egy család“, mondja, „és én is e családhoz akarok tartozni“.

Tények – röviden

- Uruguay volt az első ország az amerikai kontinensen, amely 1997-ben bevezette a teljes telefonhálózat digitalizálását.
- A területe szerint, Uruguay a második legkisebb állam Dél-Amerikában.
- A gitár a kedvenc hangszerük, és a népszerű hagyományos versenyen, amit „paiada“-nak hívnak, két énekes, gitárral, felváltva improvizál verseket ugyanazon a hangon.

12. szombat, 2016. március 19.

KÖNYV A CIPŐBOLTBAN

Uruguay

Graciela

Graciela szívében mindig is volt hely Jézus számára. Kislánykorában és kamaszként is, Graciela kisasszony a pünkösdi gyülekezetbe járt, amely abban a házban gyülekezett, amely most az övé. Habár boldogan ismerkedett Jézussal és az Ő szeretetével, a gyülekezeti szolgálatok néha unalmasak meg túl hangosak voltak a számára, mivel az emberek furcsa hangokat hallattak, és ilyenkor ő bizony nagyon kellemetlenül érezte magát.

Telt-múlt az idő. Graciela felnőtt, és feleségül ment a ház tulajdonosának fiához. Lett két gyermekük, majd a gyermekeiknek is lettek gyermekeik, így lett Garcielából nagyanya.

Graciela egyszer valamilyen tévéműsort nézett, amely egy nem vasárnapünneplő egyházzól szólt. A lelkész egy asszonyról beszélt, akit Ellen Whitenak hívtak. Elmondta, hogy könyveket is írt az

asszony, amelyek azonban nagyon rossz könyvek, és az asszony egy család. Ezt hallva Graciela elhatározta, hogy megtalálja valahol ezeket a könyveket, hogy saját véleményét alkothasson.

Ellen White keresése

Elment hát a könyvtárba, meg a könyvkereskedésbe, de úgy tűnt, senki sem ismeri Ellen White szerzőt. Graciela tovább imádkozott, hogy megtalálja e hozzáférhetetlen szerzőnő valamelyik könyvét.

Egyszer, a felnőtt fia, egy könyvvel állított be hozzá. A lányával egy cipőboltban voltak, és ott kapták ezt az ajándékkönyvet. Habár ő maga nem volt keresztény, de elfogadta a könyvet, mert hitte, hogy az édesanyjának tetszeni fog.

Átadta édesanyjának a spanyol nyelvű "La grand Esperanza / A világ reménye" című könyvet, meg „A nagy küzdelem” rövidített változatát, Ellen White-től.

Ajándék Istentől

Graciela remegő kézzel lapozgatta az Ellen White könyveket, és hitte, hogy ezek Isten ajándékai.

„Rég óta kerestem az Ellen White könyveket, de sehol nem bukantam rájuk”, emlékszik vissza. „De Isten egy cipőboltból küldte el ajándékba! Kicsit különös volt, de hát ez az Isten kikutathatatlan útjainak egyike.”

Graciela elkezdte olvasni a könyveket és azonnal észrevette, milyen egyszerűek, és mennyire a Biblia lelkületében íródtak. Még többet akart tudni, ezért nem a tévét nézte. Graciela inkább a Nuevo Tiempo adventista rádióállomás műsorát hallgatta.

Amikor a bemondó felkínálta az ingyenes bibliaórákat, Graciela felhívta a rádiót és megbeszélte, hogy szeretné, ha eljönnének és tanulmányoznák vele a Bibliát.

Graciélának tetszettek a bibliai próféciák, s amikor befejezte a tanulmányozást, eldöntötte, hogy megkeresztelkedik.

Graciela megismerkedik Sonjával

Amikor elkezdett járni az adventista gyülekezetbe, Graciela megismerkedett Sonjával, és jó barátnők lettek. Sonja 12 éves korában csatlakozott egyházunkhoz, a családjával együtt. A családja később elmaradt a gyülekezetből, de Sonja nem. „Mindig is szerettem olvasni

a Bibliát“, mesélte, „és sokat jelent számomra a tudat, hogy Jézus nagyon szeret engem”.

Sonja szívesen dolgozott a gyerekekkel a gyülekezetben, de amikor új környékre költözött, szeretett volna valami különlegeset tenni a körülötte élő, sok gyermekért. Tervezetett, majd úgy döntött, hogy a saját házában szombatiskolai ágazatot nyit a számukra. A tavaszi szünetben esténként bibliaiskolát tartott. Ez a „szent hét“ alatt történt (virágvasárnaptól, azaz Jézus jeruzsálemi bevonulásától fogva húsvét vasárnapig). Dél-amerikai országokban ez az a hét, amikor az emberek különösen nyitottak a vallási témák iránt.

Az első este nyolc gyerek jött el, de minden este egyre többen voltak. Sonja megkérte Gracielt és még néhány testvérnőt, hogy segítsenek neki a program kivitelezésében. A „szent hét“ után hetente egyszer találkoztak, de a csoport egyre csak növekedett. Hat hónap múlva már akkora csoportja volt, hogy más helyet kellett keresnie a találkozóknak számára.

Az istentisztelés helye

Akkoriban történt, hogy Graciela és a férje megörökölték a házat, ahova gyerekkorukban istentiszteletre jártak. „Ez a ház mindig az istentisztelés helye volt“, mondta otthon Graciela. „A gyerekek ide szabadon eljöhettek.“ A szombatiskolai ágazatot már egy éve ebben a házban tartják. Keresztényi énekeket énekelnek, bibliai történeteket hallgatnak, kézimunkákat készítenek, együtt játszanak. A foglalkoztatásukhoz szükséges anyagot jórészt a montevideói központi adventista imaház biztosítja. A gyerekek szeretnek eljárni „Sonja házába“, ahogy ők hívják ezt a helyet, és közülük sokan már az újonnan alapított imaházba is eljárnak. Szeretnénk megtartani ezt a szombatiskolai ágazatot, ameddig csak Isten meghagyja“, mondja Sonja.

Tények – röviden

- A 200 négyzetkilométernyi területével Montevideo Uruguay fővárosa, és egyben az ország legnagyobb városa. A lakósnak majdnem a fele ebben a városban él.
- Montevideo a legdélebben fekvő dél-amerikai főváros. (A világon pedig csak Canberra [Ausztrália] és Wellington [Új-Zéland] fővárosok fekszenek még délebbre).

- Uruguayban a labdarúgás a legnépszerűbb sport. A Nagy-Britannián kívül megrendezett, első hivatalos nemzetközi mérkőzésen, a montevideói, 1902-es labdarúgó világbajnokságon, a döntőben 4-2-re győzte le Argentínát és nyerte meg az első világbajnokságot.

13. szombat, március 26.

A TIZENHARMADIK SZOMBATI PROGRAM

Ének	„Fel, mert beáll az éjjel“,
Köszöntő szavak	A szombatiskola vezetőjétől
Ima	
A program	„A tevékenykedő előrelátás“
Adakozás	
Ének	

(Válasszatok alkalomhoz illő missziós éneket.)

Ima

Részvevők: egy programvezető és egy elbeszélő (lehet két fiatal lány). Megjegyzés: nem kell tudniuk fejből a szöveget, de kellően kell ismerniük az anyagot.

* * *

Programvezető: Ebbe a negyedévben a missziós törekvéseink a Dél-Amerikai Divízió felé irányultak. Szép történeteket hallottunk Braziliából, Uruguayból és Paraguayból. A negyedév utolsó szombatján, úgy gondoltuk, jó lenne megosztani veletek egy történetet Leo Halliwell: „Amazóniai napok“ című könyvéből. Amint már említettük is, Leo és Jessie Halliwell az adventi üzenet úttörőiként dolgoztak az amazóniai régi lakossága között. A mai történetünk címe: „A tevékenykedő előrelátás“

Elbeszélő: Néhány évvel ezelőtt, egyik utazásunk alatt, megálltunk Santaremo városnál. Akkoriban a városban nem voltak aden-

tista hívők. Esténként az egyik mellékutcában tartottam előadást. Sok ember hallgatta az üzenetemet. Az előadásom után a tömegből előrejött egy jól öltözött hölgy és közölte, hogy nagyon boldogan hallgatta, amit mondtam. Elmondta, hogy az édesapja amerikai, és hogy a városban van még két nővére. Az egyik nővérének jó nagy háza volt, ezért meghívott bennünket, hogy ott tartsuk a következő előadást.

Amikor néhány hónap múlva visszatértünk a városba, elmentem, hogy az ismerős hölgygel megbeszéljem az előadások időpontját. S habár az édesapjuk más protestáns valláshoz tartozott, mégis nagyon kedvesen fogadott. Sikerült gyorsan megegyezünk velük, s én már aznap este megtarthattam az első előadást. A városban és a nővérek-nél való tartózkodásunk idején eljött annak a protestáns egyháznak a lelkésze, amelyhez a hölgyek édesapja tartozott. Nagyon izgatott volt. Öklével az asztalra csapva mondta: „Az adventisták itt nem tarthatnak előadásokat. Tiltakozom.“

Az asszony, aki a ház volt, felállt és így szólt: „Enyém a ház, és ez az ember ma este bizony megtartja az előadást, és ön az első személy, akit meghívok!“

Megtartottuk az esti előadást, és még sok másikat, s e három nővér ma a Keresztény Adventista Egyház kereszttel tagja.

Néhány évvel később az egyik könyvterjesztőnk eladott egy könyvet annak a családnak, akinek a fiuk leprafertőzött volt. A fiatalember és az édesanyja elfogadták az adventi üzenetet, s amikor meg kellett keresztelkedniük, egy eldugott helyet kellett választaniuk, valahol a folyónál, mivel nem engedték be őket a városba. A fiú teste tele volt sebekkel, Emlékszem, hogy mikor megkereszteltem, s miután kiségittem a vízből, ezt mondta: „Imádkozzanak értem, mert Istenért akarok dolgozni“.

Hazament, és tovább élt a családtól elválasztott szobájában. Egyik amerikai testvérünk küldött pénzt a fiatalember gyógyítására. Vettünk egy üveg Chalmoogra-olajat, és elkezdtük a kezelést. A fiatalember nem vesztegette az idejét, hanem azonnal elkezdett dolgozni az Úrért. A nővére, aki nem volt adventista, de nagyon segítőkész volt, meghívta a szomszédjaikat az otthonukba, s a fiú, a szobája ajtajában állva, elfogadható távolságból tanította őket a Szentírásból. Térképeket rajzolt és vázlatolt, majd elmagyarázta nekik a 2300 estéről és reggelről szóló próféciaát, a Dániel 8,14-ből. Nemsokára sokan nagy érdeklődéssel hallgatták mindazt, amire tanította őket.

Munkájának eredményeként a rá következő évben kilenc személyt keresztelhettem meg, akiket ő nyert meg Krisztus számára, annak ellenére, hogy a közelükben sem volt, még a szobáját sem hagyhatta el. Ez bizonyára igazi kihívás a tanult fiatalok számára, akiket Isten egészséges testtel áldott meg.

Ez a fiatalember máig több mint 200 olaj-injekciót kapott, és a testén már egyetlen nyoma sincs ennek a makacs, fertőző betegségnek. Az orvosi ellenőrzéseken mindig ámulatba ejtő eredményeket kap, ezért ma már szabadon kiléphet a szobájából és járhat-kelhet az utcákon. Ma már ő támogatja injekciókkal e szörnyű betegségben szenvedőket, és persze a lelki előrehaladásukról is gondoskodik.

Néhány évvel ezelőtt egy Belem-környéki városban jártam. Ott korábban még nem tartottunk előadásokat. Elmentünk a polgármesterhez és megkérdeztük, átadna-e nekünk egy termet, ahol előadásokat tarthatnánk? Nem szívesen látott bennünket, sőt azonnal el is utasított minket. Amikor megemlítettem, hogy akkor majd az utcán tartjuk az előadásokat, megtiltotta nekünk, hogy bárhol előadásokat tartsunk. Hangsúlyozta, hogy az emberek itt római katolikusok és nagyon elégedettek a hitükkel, nincs szükség arra, hogy változtassunk a felfogásukon, és valami új, ismeretlen tételekre tanítsuk őket. Emlékeztettem, hogy Brazília szövetségi alkotmánya mindenki számára garantálja a vallásszabadságot, és joga van a szabad vallásgyakorlásra. Ezt válaszolta: „Igen, így van, azonban, ebben a városban én nem fogom vállalni a köteleiséget és a felelősséget, hogy megvédjem önt, ha megpróbál az utcán prédikálni“.

Miközben beszélgettünk, egy férfi rohant be az irodába, és azt mondta, hogy a kormányzó éppen megérkezett. Az irodában teljes lett a káosz és nagy volt a sürgés-forgás. Az első gondolatom az volt, hogy amikor megérkezik a kormányzó, szépen eléje állok, mivel ismerem őt, sőt mi több, a barátom. Ahogy ott töprengtem, odajött hozzám egy fiatalember, fehér öltönyben, és barátságosan megkért, lennék-e tanú a házasságkötésének ceremóniáján? Brazíliában minden házasságkötést civil szervezetek végeznek. Így tehát a bírónak kell elvégeznie a ezt a ceremóniát. Ráálltam, hogy segítek ezen a fiatal páron. A bíróságon házastársakká nyilvánították őket és én tanúként alá is írtam. Ezt követően a vőlegény meghívott bennünket a házába, az esküvői ebédre.

Ahogy ott ültünk, az ebéd feltalálására várva, odajött hozzánk egy férfi, és megköszönte, hogy tanúskodtam az esküvőn, mivel a kor-

mányzó váratlan látogatása miatt ő nem tudott jelen lenni. Majd a férfi bemutatkozott és elmondta, hogy ő a rendőrfőnök abban a városban, és hogy a vőlegény a testvérenek az egyetlen fia.

Aztán mindjárt megkérdezte, hogy mit kerestünk aznap reggel a polgármesternél. Elmondtam, hogy mit mondott nekünk a polgármester és hozzátettem, hogy megtiltotta, hogy előadásokat tartsunk ebben a városban. Ő így szólt: „Hozd be a hajót ide, ebben a holtágba, ide, a házam elé, és tarthatsz előadásokat itt, a házam nappali szobájában. Az város egész rendőrsége közbelép, hogy megvédjen téged, ha valaki megpróbál bármit tenni ellenetek, vagy ha megpróbál megakadályozni téged az előadás megtartásában.” Mindent úgy tettünk, ahogy mondta, és aznap este mégis a ház udvarában kellett megtartanunk az előadást, mert annyian összejöttek, hogy nem fértek be a nappalijába.

Programvezető: Mai adományaitok jócskán hozzájárulhatnak ahhoz, hogy még több embert elérhessünk az Amazonas-régióban. Adományaitokból imaház épül az IAAI akadémia egyetemistái számára, valamint imaház és hatásközpont Paraguay és Uruguay fővárosában.

Köszönjük, hogy önzetlenül adakoztok és támogatjátok a Keresztény Adventista Egyház Misszióját.

AZ EDDIGI ADOMÁNYAITOK EREDMÉNYEI

A 2012-es év egyik negyedének gyermekadományaiból gyermekoktató anyagokat biztosítottunk, hogy megtanítsuk őket, hogyan alaphatnak és vezethetnek bibliaoktató gyermekcsoportokat, Peruban. A felnőttek tizenharmadik szombati adományaiból imaházat építettünk a brazil, központi, adventista akadémia diákjai/egyetemistái számára. Köszönjük, hogy támogattok bennünket az adományaitokkal.

A következő negyedévi céljaink

A következő negyedévben a Dél – Csendes-óceáni Divízióval ismerkedünk meg. Különleges terveink:

- Felszerelni az Auckland-i (Új-Zéland) „Hope“ TV / rádió csatornát.

- Felszerelni az Auckland-i (Új-Zéland) programkészítő TV stúdiót.
- Építeni egy családi wellness központot a Suva-szigeten (Fidzsi-szigetek).
- Diákközpontot nyitni Pápua Új-Guineán.

Segédanyag

Brazília, Paraguay és Uruguay meg a Dél-Amerikai Divízió más országairól, történelméről és kultúrájáról még több adatot találtok a városi könyvtár turista könyvei között, vagy az Interneten.

A következő weboldalak lehetnek még hasznosak:

Brazil: www.lonelyplanet.com/brazil

Uruguay: www.lonelyplanet.com/uruguay

Paraguay: www.lonelyplanet.com/paraguay

South American Division: www.adventistas.org
(available in Portuguese and Spanish)

The Luzeiro: www.amazonlifesavers.org/archives/565

Paraguay Union of Churches Mission:

Online-adatok. Az Adventista Misszió weboldalán még más anyagot is találtok a missziós prezentációtokhoz. Itt az énekek angol nyelvű szövegeit is megtaláljátok. Emellett még további információkat is találtok ezekről az országokról. Online címünk: www.AdventistMission.org.

A távoli hírek videós felvételeit is megnézhetitek az Adventista Misszió DVD-jén. Kérjeteك egyet a lelkipásztortól, vagy látogassatok el a következő internetes címre: www.subotnaskola.org illetve www.AdventistMission.org/dvd.

Célmegvalósító eszközök

Hozzájárulni, hogy a figyelem a világmisszióra összpontosuljon, növelni a heti missziós adományokat.

Összpontosítsatok a világmisszióra, növeljétek heti missziós adományaitokat.

Kérjeteك meg a szombatiskolai bizottságot, hogy állítson fel egy adakozási célt. (Legyen egy kicsit nagyobb, mint az elmúlt negyedév-

ben, osszátok el 14 részre – (12 rendszeres negyedévi adományként és 2 rész tizenharmadik szombati adományként).

Mutassátok be a kítűzött adakozási cél megvalósításának heti grafikonját.

Emlékeztessétek a hívőket, hogy egyházunk munkája világszerte a heti adományaiktól függ. Tizenkét szombaton át közöljétek a jelentést a missziós célok heti megvalósulásáról, és emlékeztessétek a szombatiskola tagjait, hogy készítsék előre a tizenharmadik szombati adományaikat. Ez a tájékoztatás a begyűjtött összegről, sokakat bátorítani fog, hogy továbbra is elhozzák missziós adományaikat.

Jelenlegi projektek

A tizenharmadik szombati adakozásokat segít:

- létrehozni egy „úszó gyülekezetet” az Amazonas, és a Solimos folyón;
- felépíteni egy kápolnát Brazíliában, a Transz-amazóniai Agráripari Akadémián;
- megalapítani egy gyülekezetet a paraguayi Asuncióban;
- építeni egy hatásközpontot a paraguayi Asuncióban;
- építeni egy hatásközpontot a La Teában (Montevideo, Uruguay);
- megalapítani egy új gyülekezetet Goesban (Montevideo, Uruguay);

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2015
Istentiszteleti használatra